

Håndtere

Lise Linnert og Jannik Abel

8. oktober – 8. november, 2026

Arbeidets håp

Lise Linnert og Jannik Abel er to kunstnere som på ulike måter arbeider med naturmaterialer, repetisjon, ritualer og håndens arbeid. Linnert arbeider ofte relasjonelt og med tekstiler, nål og tråd. Abel arbeider med skogen og med skulpturer i tre og andre naturmaterialer. Hos begge oppstår kunstverkene gjennom langsomme, gjentakende handlinger der tid, materialmotstand og hendenes arbeid blir en del av uttrykket. Kunstnerskapene deres møtes også i undersøkelser av sorg, urett, tilhørighet og fellesskap. I en tro på håndverkets evne til å samle, bearbeide og skape forbindelser mellom mennesker.

Utstillingen «Håndtere» ved Trøndelag senter for samtidskunst er deres første utstilling sammen. Et felles utgangspunkt er tanken om at når verden oppleves som ute av balanse, kan det oppstå et behov for ritualer som skaper rytme, sammenheng og bearbeidelse. Gjentakende handlinger – små sting med nål og tråd, eller knivbladet som igjen og igjen møter treemnet – blir strategier for å håndtere det uhåndterlige. Hos Linnert og Abel vokser små, daglige handlinger sammen til store installasjoner.

Lise Linnert sin installasjon «Hver dag (365 dager)» (2022–2025) består av 663 arbeider med sydde sting på små biter av bandasje, omkring 8 × 12 cm store. De dekker utstillingssalens 15 meter lange, blåmalte østvegg. Hvert arbeid har sitt eget uttrykk: noen er dekket med tette og kraftfulle sting og farger, andre dempede, og enkelte lar bandasjen stå urørt. Stingene beveger seg mellom abstrakte mønstre og mer gjenkjennelige former som for eksempel en blomst eller et landskap.

På hvert akvarellark er det notert datoer og korte setninger; små nedtegnelser fra hverdagen, men også betraktninger om en urolig verden. Lise Linnert er kjent for sine politisk orienterte og relasjonelle samarbeidsprosjekter som samler mennesker rundt repeterende tekstilt håndarbeid. Gjennom langsomme, kollektive prosesser har hun brukt håndverket som uttrykk for protest, solidaritet og håp om endring. I «Hver dag» er utgangspunktet personlig der hun i over to og et halvt år utførte arbeidet som en dialog med ektemannen Harald. Det starter med en liten bit gasbind som har vært tullet rundt en kran som beskyttelse der næring gikk inn i magen til Harald, som ikke kunne få i seg mat på annet vis. Hun skiftet bandasjen hver dag og festet den brukte til et akvarellpapir og vevde, eller sydde en respons.

Repetisjonen blir et ritual. Den gir form til en erfaring som ikke lar seg kontrollere, og blir en måte å holde fast i tiden og i forbindelsen mellom to mennesker mens livet forandres. Stingene løfter «Hver dag» en konkret erfaring av sykdom og omsorg inn i noe mer allment: hvordan vi lever med tap, forandring og det vi ikke kan kontrollere.

På motsatt side av rommet står rundt 150 små skulpturer i tre, bein og stein på hyller langs veggene. Jannik Abel har sanket materialene i skog, fjell og fjord og bearbeidet dem til abstraherte kvinnekropper med fyldige former. «DE HELLIGE: Gudinnene» (2026–pågående) vises her for første gang, og er tenkt å vokse videre i årene som kommer. Kunstprosjektet tar utgangspunkt i paleolittiske kvinnefigurer funnet på ulike steder i Europa og Asia.

Den rundt 40 000 år gamle Venus fra Hohle Fels regnes blant de eldste kjente figurative fremstillingene av et menneske. Figuren, skåret i mammutstøttann, har markerte bryst, mage og underliv. Denne og andre såkalte venusfigurer har blitt tolket som blant annet fruktbarhetssymboler og gudinnefigurer, men også som selvportrett eller beskyttende objekter knyttet til kropp, fødsel og liv. Arkeologen Marija Gimbutas har satt slike kvinnefigurer inn i en større fortolkning av et forhistorisk, gudinneorientert symbolspråk der kvinnekroppen, jorden, fødsel, død og regenerasjon er tett forbundet. Hos henne blir eksempelvis vulvaen ikke bare kroppslig, men også kosmologisk – som et symbol på livets begynnelse.

Abel har også hentet inspirasjon fra den omfattende boken *The Myth of the Goddess: Evolution of an Image* (1991) av Anne Baring og Jules Cashford. Den beskriver gudinnens historie som fortellingen om et gradvis tap av en verdensforståelse der natur, kropp og materie ble oppfattet som levende, skapende og hellige, og spør hva dette tapet har gjort med forholdet vårt til verden. Abels arbeid kan samtidig sees i forlengelsen av feministiske kunstpraksiser fra 1970-tallet, der kunstnere og teoretikere vendte seg mot forhistoriske bilder, ritualer og landskap, for å utfordre hvilke former og fortellinger som har fått definere vår kunst- og kulturhistorie.

Også fortellingen om menneskets tidlige historie formes av hvilke redskaper og handlinger vi har tillagt størst betydning. I boken *Woman's Creation* (1979) foreslår Elizabeth Fisher at menneskets første kulturelle redskap kanskje ikke var våpenet, men beholderen – noe å samle, bære og oppbevare i. Tanken ble senere videreført av Ursula K. Le Guin i essayet *The Carrier Bag Theory of Fiction* i 1986. Her forskyves perspektivet oppmerksomheten fra jakt, våpen og erobring til sanking, omsorg og opprettholdelse av liv, og utfordrer dermed patriarkalske forestillinger om hva som har drevet menneskelig utvikling. Samtidig forsvinner redskaper laget av plantefiber, nett og tekstil langt lettere enn stein, noe som i arkeologisk perspektiv også kan ha gjort slike teknologier og arbeidsformer mindre synlige i fortellingen om vår forhistorie.

For Jannik Abel blir tilbakevendingen til gudinnefigurene en måte å undersøke vår egen tid på. Gjennom arbeidet med å sanke materiale til prosjektet, forteller Abel at disse kvinnelige formene plutselig trer frem overalt i naturen: i steiner, greiner, hulrom, kurver og buede former. «DE HELLIGE: Gudinnene» søker ikke tilbake til én historisk sannhet, men åpner for andre måter å forstå forbindelsen mellom menneske og natur på, og for spørsmålet om hva som skjer når naturen ikke lenger oppfattes som noe vi er del av, men som noe utenfor oss.

I kunstsenterets formidlingsrom innerst i utstillingssalen møtes de to kunstnerskapene rundt et stort bord. Lise Linnert og Jannik Abel har begge lang erfaring med relasjonelle arbeider der andre inviteres inn som deltagere. Her deler de noe av det som ligger før og rundt deres to kunstinstallasjoner: bøker, fotografier, materialer, verktøy, funne objekter og andre kilder som følger dem i arbeidet. Publikum inviteres til å sette seg ned på Abels snekrede krakker, bla, lese, holde i og tilbringe tid.

Ordet håndtere kan føres tilbake til det norrøne ordet *heimta*, å få hjem. For de to kunstnerne handler det å håndtere ikke om å få kontroll, men om å bli værende i det vanskelige over tid, med egne hender og oppmerksomhet. Å sy et nytt sting. Skjære en ny form. Gjenta en handling. Ta vare på et materiale, et minne eller en forbindelse.

I begge kunstnerskapene blir kunsten en praksis for omsorg og ivaretagelse – og kanskje også en måte å holde håpet i arbeid.

Tekst: Margrete Abelsen, utstillingsprodusent ved Trøndelag senter for samtidskunst.

Håndtere

Lise Linnert og Jannik Abel

October 8 – November 8, 2026

Lise Linnert and Jannik Abel are two artists who, in different ways, work with natural materials, repetition, ritual, and the work of the hands. Linnert often works relationally, using textiles, needle and thread. Abel works with the forest and creates sculptures from wood and other natural materials.

In both practices, artworks emerge through slow, repetitive actions in which time, the resistance of materials, and the work of the hands become part of the expression. Their artistic practices also intersect in their explorations of grief, injustice, belonging, and community, in their belief in the ability of craft to bring people together, process experiences, and create connections between them.

The exhibition «Håndtere» (To Handle) at Trøndelag Centre for Contemporary Art is their first exhibition together. A shared point of departure is the idea that when the world feels out of balance, there may be a need for rituals that create rhythm, coherence, and a means of processing experience. Repetitive actions—small stitches made with needle and thread, or the blade of a knife meeting a piece of wood time and again—become strategies for dealing with the unmanageable. In the practices of Linnert and Abel, small, everyday actions grow into large-scale installations.

Lise Linnert's installation «Hver dag (365 dager)» (Every Day) (2022–2025) consists of 663 works featuring stitched marks on small pieces of bandage, each measuring approximately 8 × 12 cm. Together, they cover the exhibition space's 15-metre-long, blue-painted east wall. Each work has its own expression: some are covered in dense, powerful stitches and colours, others are more subdued, while in a few the bandage remains untouched. The stitches move between abstract patterns and more recognizable forms, such as a flower or a landscape.

Dates and short sentences are written on each sheet of paper: small notes from everyday life, but also reflections on a troubled world. Lise Linnert is known for her politically oriented, relational collaborative projects, which bring people together through repetitive textile-based handwork. Through slow, collective processes, she has used craft as an expression of protest, solidarity, and hope for change. In «Hver dag», the starting point is personal. Over a period of more than two and a half years, she carried out the work as a dialogue with her husband, Harald. It began with a small piece of gauze that had been wrapped around a tube to protect the point where nourishment entered Harald's stomach, as he was unable to eat by any other means. Every day, she changed the bandage, attached the used piece to paper, and wove or stitched a response.

Repetition becomes a ritual. It gives form to an experience that cannot be controlled and becomes a way of holding on to time and to the connection between two people as life changes. Through its stitches, «Hver dag», transforms a concrete experience of illness and care into something more universal: how we live with loss, change, and the things we cannot control.

On the opposite side of the room, around 150 small sculptures of wood, bone, and stone stand on shelves along the walls. Jannik Abel has gathered the materials from forests, mountains, and fjords, shaping them into abstracted female bodies with full, rounded forms. «DE HELLIGE: Gudinnene» (THE SACRED: The Goddesses) (2026–ongoing) is being shown here for the very first time and Abel are

intended to continue growing over the coming years. The project takes as its starting point Paleolithic female figurines discovered at various sites across Europe and Asia.

The approximately 40,000-year-old Venus of Hohle Fels is considered one of the oldest known figurative representations of a human being. Carved from mammoth ivory, the figure has pronounced breasts, a belly, and genitalia. This and other so-called Venus figurines have been interpreted, among other things, as symbols of fertility and representations of goddesses, but also as self-portraits or protective objects associated with the body, childbirth, and life. Archaeologist Marija Gimbutas situated such female figurines within a broader interpretation of a prehistoric, goddess-centred symbolic language in which the female body, the earth, birth, death, and regeneration are closely connected. In her interpretation, for example, the vulva is not merely bodily, but also cosmological—a symbol of the beginning of life.

Abel has also drawn inspiration from the extensive book *The Myth of the Goddess: Evolution of an Image* (1991) by Anne Baring and Jules Cashford. The book presents the history of the goddess as a story of the gradual loss of a worldview in which nature, the body, and matter were understood as living, creative, and sacred, and asks what this loss has done to our relationship with the world. Abel's work can also be seen in the context of feminist artistic practices from the 1970s, when artists and theorists turned to prehistoric images, rituals, and landscapes to challenge the forms and narratives that have been allowed to define our art and cultural history.

The story of early human history is also shaped by the tools and actions to which we have attributed the greatest significance. In her book *Woman's Creation* (1979), Elizabeth Fisher suggests that humanity's first cultural tool may not have been the weapon, but the container—something to gather, carry, and store things in. This idea was later developed further by Ursula K. Le Guin in her 1986 essay *The Carrier Bag Theory of Fiction*. Here, the perspective shifts away from hunting, weapons, and conquest towards gathering, care, and the sustaining of life, thus challenging patriarchal assumptions about what has driven human development. At the same time, tools made from plant fibres, nets, and textiles decay far more readily than stone. From an archaeological perspective, this may also have made such technologies and forms of labor less visible in the story of our prehistory.

For Jannik Abel, returning to goddess figures becomes a way of examining our own time. Through the process of gathering materials for the project, Abel explains that these female forms suddenly begin to appear everywhere in nature: in stones, branches, hollows, curves, and rounded shapes. «DE HELLIGE: Gudinnene» does not seek to return to a single historical truth but opens up other ways of understanding the relationship between human beings and nature, as well as the question of what happens when nature is no longer perceived as something we are part of, but as something external to us.

In the art centre's education room, the two artistic practices meet around a large table. Here, Linnert and Abel share books, photographs, materials, tools, found objects, and other sources that accompany them in their work. Visitors are invited to sit on Abel's handmade stools, browse, read, hold things in their hands, and spend time.

The Norwegian word *håndtere* can be traced back to the Old Norse word *heimta*, meaning to bring or get something home. For these two artists, handling does not mean gaining control, but staying with what is difficult over time, using one's hands and attention. Sewing another stitch. Carving a new form. Repeating an action. Art becomes a practice of care and preservation—and perhaps also a way of keeping hope at work.

Text: Margrete Abelsen, Exhibition Producer at Trøndelag Centre for Contemporary Art.